

[Ole Vig Jensen]

ende med en beslutning som den, der nu er lagt op til med ændringsforslagene.

Vi mener det faktisk alvorligt, når vi taler om at værne om det kommunale selvstyre, og vi har i hele arbejdet med denne sag taget udgangspunkt i, at kommunerne frivilligt har indgået en aftale med regeringen om den kommunale økonomi for 1987 og 1988. Jeg skal gentage, hvad kommunerne selv sagde ved den lejlighed: de fandt, det var et tilfredsstillende resultat, og de glædede sig i særlig grad over, at forliget var 2-årigt. Amtskommunerne føjede til, at de mente i øvrigt, at forliget indebar, at de kunne nedbringe ventelisterne væsentligt. Det vender jeg tilbage til.

Den del af det kommunale selvstyre, som ligger i primærkommunerne, har vi ønsket at værne om, og det mener vi også er resultatet. Nu er det op til primærkommunerne selv at søge at realisere den aftale, de har indgået med regeringen, med de justeringer, der er foreslået i denne forbindelse.

Det er rigtigt, at enderne ikke kom til at nå helt sammen i de forhandlinger, der på et vist tidspunkt foregik mellem regeringen og Kommunernes Landsforening. Der var senest, i hvert fald da vi erfarede det, en afstand, der kunne opgøres til 150 mill. kr., og det kan selvfølgelig siges at være et problem. På den anden side, når man ser på det samlede kommunale budget, og ser på, at der er tale om 279 kommuner, efterlader vi ikke noget uoverstigeligt problem til primærkommunerne.

Derfor tror jeg også på, mit parti tror på, at det kan og vil kommunerne leve op til, og jeg synes, det er fantastisk vigtigt, for skal vi løse de samfundsøkonomiske problemer, er en af nøglerne, at der er et tillidsfuldt samarbejde, budgetsamarbejde, mellem staten og kommunerne. Det var den aftale i 1986 lige bestemt udtryk for, og det synes jeg vi skal fastholde, og jeg siger da gerne: såvel regeringen som kommunerne. Vi er tilfredse med den udgang, der blev på sagen vedrørende primærkommunerne.

Det forholder sig anderledes med amtskommunerne, og det hænger sammen med, at amtskommunerne måtte erkende, at de ikke var i stand til at leve op til en aftale, som de frivilligt har indgået, og at de kun havde beskedne bidrag til, hvordan de opståede problemer kunne løses.

Når man ser på udviklingen i de amtskommunale udgifter, synes jeg, man må erkende – jeg undrer mig lidt over, at hverken Socialdemokratiet eller SF har en sådan holdning – at det er bekymrende, at der er en så kraftig udgiftsudvikling, når det gælder amtskommunerne. Vi har i hvert fald den opfattelse i Det Radikale Venstre, at vi ikke bare stiltiende kan se til, at disse udgifter vokser. Vi har derfor fundet det rigtigt at støtte den del af regeringens lovforslag. Det er et kraftigere indgreb over for det kommunale selvstyre, det erkender vi, men det sker også på baggrund af, at amtskommunerne selv har givet op over for opgaven.

Jeg vil gerne medgive og sige det fra Folketingets talerstol, at amtskommunalpolitikkerne har en svær opgave, i særlig grad med at holde styr på hele sygehusvæsenet. Men ikke desto mindre er det altså deres opgave og deres ansvar, deres hovedopgave i det amtskommunale arbejde.

Jeg synes, at vi de seneste dage har fået en række oplysninger på bordet, som ud over de urovækkende oplysninger om virkningerne af denne lovgivning efterlader indtrykket af, at der ikke er ordentligt styr på hele sygehusområdet. Jeg synes, at en række af de oplysninger, vi har fået vedrørende ventelisterne, som er det mest centrale problem, når man diskuterer disse ting, er af en sådan art, at det må man se nærmere på.

Jeg har i øvrigt bemærket, at amtskommunerne selv – i hvert fald nogle af dem – erkender, at der er problemer, når det gælder opgørelsen af ventelisterne. Det kan ikke i dag dokumenteres, hvor realistiske de er, men at de er der, er et problem for os alle sammen. Det har vi også gerne villet løse med denne aftale. Derfor er der afsat særlige midler med det formål at nedbringe ventelisterne.

Jeg vil sige for vort vedkommende, at den række af muligheder, som er opremsat i forligsaftalen, og som giver amtskommunerne mulighed for at gå nye veje og få støtte til det, skulle kunne være en hjælp til at få klarret denne side af sagen. Men jeg synes, der er god grund til, at Indenrigsministeriet og amtskommunerne i fællesskab får set nærmere på hele venteliste-problematikken.

Når amtskommunerne beklager sig over de vilkår, der nu vil være deres, hvis og når dette lovforslag vedtages, har jeg erkendt, at